

BỨC THƯ ĐẾN TRỄ

Bình-nguyên Lộc

Còn độ mùi mấy cây số nữa thì tới nơi !

Nhân nghĩ thầm câu đó, rồi thở ra khoan khoái. Chàng nghe như bao nhiêu mệt nhọc bỗng biến đi đâu cả. Ngược nhìn lên, Nhân thấy những ống khói cao vút của vùng Bình Đông, Bình Tây nổi bật trên nền trời trong xanh. Vài ống nhà khói dày mịn và đen thui. Báo trước sự hoạt động của châu thành mà non mười năm nay chàng vắng mặt.

Nhân sung sướng không phải như người nhà quê lên tỉnh mà vì chàng sắp gặp lại người vợ mới cưới chưa đầy hai tháng thì đã phải xa nhau.

Thình thoảng chàng được tin nhà. Cả nhà chàng, bên chàng và bên vợ đều về ở Saigon. Lẽ tự nhiên hôm nay chàng cũng về đó, và sẽ tìm địa chỉ mà chàng biết, 185 phố đại tá G.

Qua khỏi Phú Lâm, Nhân đón tắc-xi và độ nửa giờ sau là đến nơi.

Khỏi tả nổi vui mừng trong gia đình, vả lại có muốn tả cũng không tài nào tả nổi.

Nhưng Nhân không trọn vui mà lại còn hơi tức : vợ chàng vắng mặt, để lại một bức nhỏ :

Mình,

Em hay tin mình về hôm nay, nhưng má bệnh nên em phải về trên mấy bữa (Má đã về Thủ Dầu Một từ hôm nghe lệnh ngưng bắn đến nay).

THÂN YÊU

Mai

Mẹ vợ chàng bệnh vợ chàng về thăm là phải lắm rồi. Nhưng Nhân cứ nghe là mình bị vợ ít yêu. Chàng có cảm giác là vợ chàng yêu mẹ hơn chồng, nên mới bỏ được cuộc tái ngộ sau mười năm xa cách.

Nhưng rốt cuộc rồi Nhân cũng tha thứ vợ được, và sốt ruột gặp mặt nàng. Nhân dồng lên Thủ sau ba ngày ở nhà với cha mẹ.

Mai đã khóc khi thấy mặt chồng. Nhân sung sướng quá, và mắt chàng cũng rơm rớm lệ, chàng sung sướng vì thấy vợ mừng chàng đến chảy nước mắt. Cầm tay vợ chàng nói :

– Anh vẫn mong có ngày hôm nay, nhưng không hy vọng lắm. Mặc dầu thế, anh vẫn yêu em và, nếu anh đã chết, anh chết với niềm thương nhớ em.

Mai khóc sụt sùi, úp mặt vào tay chồng mà rằng :

- Nhưng bây giờ có sự như vậy, mình sẵn lòng tha thứ em thật chứ ?
- Em nói chi cái tiếng lớn lối đó. Thì má bệnh, em về đây là phải. Còn vợ chồng ta, sớm muộn gì cũng gặp nhau. Mười năm mà còn đợi nhau được kia mà.

Mai ngồi thẳng lên, trố mắt nhìn chồng, ngạc nhiên đến cực điểm.

Nàng không hiểu gì cả, không thể nào nàng hiểu được.

Nhưng đầu sao, chồng nàng cũng đã đến với nàng theo lời giao ước trong thơ. Thế nghĩa là chồng nàng đã tha thứ.

Muốn chắc ý, nàng hỏi thêm cho kỹ :

- Còn bức thơ ?
- À, anh đã đọc thơ em nên anh mới đến đây.

Mai nghe nhẹ cả người.

Rồi hai vợ chồng lại hoàn thành thời kỳ trăng mật bỏ dở chừng hồi mười lăm năm về trước. Mai tỏ ra một người đàn bà yêu chồng và phụng sự chồng một cách châu đáo.

Nhân thấy mình hoàn toàn hạnh phúc về vấn đề vợ con, và bạn hữu chàng ai cũng thấy thế.

Rồi vợ chàng lại sanh con và tình thương yêu giữa hai người lại càng đậm đà thêm.

Lâu lâu, gặp lúc vui, Mai tỏ vẻ với chồng :

- Nhờ anh rộng lượng tha thứ mới có ngày nay.

Nhân bật cười thấy vợ tự ti quá lẽ :

- Vắng nhà để đi thăm mẹ mà cứ sợ có tội với chồng.

Hai vợ chồng cứ hưởng hạnh phúc gia đình như thế được hai năm.

Hôm ấy, Nhân ngồi buồn, dở một quyển sách cũ ra đọc, sách mua hồi tiền chiến, hồi mới cưới vợ, và vợ chàng đã giữ được đến ngày nay.

Có vật gì cộm cộm dưới trang sách. Nhân lật trang qua thì lạ này, một bức thư ! Mà bì thư chưa bóc, trên đó đề tên chàng.

Thư đến hồi nào, và ai để nó trong sách này ?

Chàng xem kỹ lại con dấu bưu điện thì ngạc nhiên hết sức. Con dấu Saigon, tháng chín năm 1954 cách đây già hai năm.

Chàng xé bì thư ra xem :

Bức thư gọi cho chàng viết :

Thủ đầu một, ngày...tháng chín năm 1954

Anh,

Hôm qua em hay tin anh hôm nay về tới Saigon. Như thế là em phải ra đi rồi.

Anh còn nhớ chăng, lời giao hẹn khi ta chia tay nhau, nếu em có lẽ điều gì thì em nên lánh mặt khi anh về, vì đó là giải pháp êm thấm hơn cả.

Anh ơi, một thiếu nữ còn trẻ giữa Saigon, vắng chồng những mười năm ! Em đã lỡ dại, em đã phạm tội với anh. Vì trung thành với lời giao kết và vì nghĩ mình không xứng đáng được anh yêu, em mới ra đi.

Em chỉ ra đi mới hôm nay thôi vì từ bấy lâu nay em phải phụng dưỡng cha mẹ anh mà em thương như cha mẹ của em và cũng vì em muốn ở lại để anh an lòng làm phận sự.

Anh ơi ! Cái lỡ dại ấy chỉ thoáng qua mấy ngày và do một phút điên cuồng của tuổi trẻ, nhưng nó đã làm hoen ố cả một đời em. Âu cũng là cái không may của số kiếp và em ôm hận mà xa anh từ đây.

NGƯỜI VỢ DẠI CỦA ANH

Mai

T.B. : - Em còn thương anh nhiều lắm, thương còn hơn hồi ta mới gặp nhau. Vì thế em còn chút ít hy vọng được anh tha thứ. Nếu được thế, anh cứ lên đây. Thấy mặt anh là em hiểu ngay. Và em sẽ về với anh, sẽ cố gắng đền bù tội lỗi.

Tay Nhân run lấy bấy, mồ hôi chàng thoát ra đầm đề.

Thì ra vợ chàng đã... và đã thú tội trong một bức thư đến trễ lúc chàng đi Thủ Dầu Một mà người nhà chàng bỏ trong sách rồi quên luôn.

– Trời ơi ! Nó đã...

Nhân ngồi thừ ra đó, nghe như tất cả vũ trụ đều sụp đổ quanh chàng.

Nhưng người đờn ông đó đã có một quả tim được trui rèn từ lâu, và lý trí chàng đã lấn áp được tất cả mọi tình cảm lãng nhãng.

Chàng buồn và đau khổ không quá một giờ đồng hồ rồi bắt đầu suy luận :

– Dầu sao, hạnh phúc của mình từ hai năm nay vẫn thật. Và tình yêu của vợ mình thật hơn cái gì hết.

Nó đã phản bội mình trong giây phút điên cuồng ! Ừ, nhưng mà ai lại không có những phút yếu đuối, nhứt là khi xác thịt của tuổi hai mươi cứ kêu gào lên ?

Nó đã quên, đã ngỡ mình tha thứ, do một sự hiểu lầm, thì mình còn chọc tình thức làm chi một câu chuyện không hay cho ai cả ?

Nhân bình tĩnh trở lại và bấy giờ chàng mới bật cười khi nhớ đến những hiểu lầm hồi hai năm về trước, vợ chàng cứ nằng nặc hỏi chàng có chắc tha thứ hay không,

chàng ngỡ là tha thứ sự vắng mặt lúc chàng về. Vợ chàng nói đến bức thư chàng lại ngỡ bức thư ngán cho biết Mai đi Thủ Dầu Một thăm mẹ.

Nhân mỉm cười tự nhủ :

- Hạnh phúc do ảo ảnh tạo ra cũng thật như là hạnh phúc thật. Mà đây có phải là ảo ảnh đâu. Đây là sự mù quáng trước sự thật. Nếu mình đui, mà vợ mình ngoại tình kín đáo, chắc mình cũng vẫn được hạnh phúc như thường.

Chàng bèn châm lửa đốt bức thư, cả bì thơ nữa, rồi tìm vợ mà nói :

- Anh mới nghĩ đến triết lý này : Khi mình có lỗi, mình thú nhận đã không có lợi cho ai mà còn có hại thì nên nín đi.

Vợ chàng thật không hiểu gì cả về câu triết lý vụng này.

(Nhật báo “Lẽ Sống”, 1965)